

ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ χώρα, στήν ὁποία θρέχει ἀπό ἀμνημονεύτων χρόνων διαρκῶς...

ποία... θρέχει διαρκῶς νύχτα καί μέρα, ἀκατάπαυστα κι' ἀπό ἀμνημονεύτων χρόνων ! !

Πραγματικῶς, ὑπάρχει στή γῆ αὐτή ἡ ὑγροτάτη χώρα, ἡ μινναδική, ἀλλά καί τόσο ἀπελπιστική. Βρίσκεται στήν Παραγουάη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, καί ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὅπου ὁ ποταμός Παρανάς χωρίζεται σέ.. εἰκοσιέναν (ἀριθ. 21) μικρότερους παραποτάμους, γιά νά χυθῆ κατόπιν στή θάλασσα.

Στό μικρό αὐτό σημεῖο τῆς γῆς, κοντινὸ μάλιστα μέ τὰ σύνορα Παραγουάης καί Βραζιλίας, ἡ βροχὴ πέφτει συνεχῶς, χωρίς νά σταματῆ οὔτε ἐπὶ ἓνα δευτερόλεπτο, καί διαρκεῖ ἐπὶ εκατομμύρια χρόνια τώρα. Ὡστόσο, ἂν ἡ συνεχῆς αὐτὴ βροχὴ εἶνε ἀλλόκοτη, ἢ προέλευσις τῆς εἶνε πῶς ἀλλόκοτη ἀκόμη: Δέν ὀφείλεται, δηλαδή, ἡ βροχὴ αὐτὴ στοὺς ὕδατους τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀλλά στοὺς μετεώρους ἀφροὺς, οἱ ὁποῖοι σχηματίζονται ἀπὸ τὴν πτώσι τῶν ἀφθόνων νερῶν τοῦ γιγαντιαίου καταρράκτου τῆς Γκουαῦρα ! !

Μέ ἄλλα λόγια, συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Τὰ ἀφθονώτα νερά τοῦ παμμεγίστου αὐτοῦ καταρράκτου, πέφτοντας ἀπὸ ὕψος τρομερὸ καί μέ ὀρμητικότητα, φυσικά, ἀφάνταστη, σχηματίζουν ἓνα πυκνὸ καί διαρκές σύννεφο ἀφρῶν καί μικροσκοπικῶν στογωνιδίων νεροῦ. Ἡ πτώσις ὁμοῦ τῆς ὀγκώδους ποσότητος νερῶν, σχηματίζει συγχρόνως καί ἓνα σφοδρὸ ρεῦμα ἀέρος. Ὁ ἀέρας αὐτός μετατοπίζει τὸ σύννεφο τῶν ἀφρῶν λίγα χιλιόμετρα πῶς πέρα, τὸ συμπυκνώνει σὲ βροχὴ, κι' ἔτσι σὸ μέρος ἐκεῖνο θρέχει συνεχῶς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου !

Τώρα, ἂν καί εἴσθε λίγο κουρασμένοι ἀπ' τὴν μακρινὴ αὐτὴ ἐκδρομὴ, ἐπιτρέψτε μας ὡστόσο νά σᾶς συστήσουμε τὴν... ἀπερίγραπτη καί θελκτικὴ συγχρόνως, κυρία Τερέζα Βάουν: Ἀξίζει τὸν κόπο ἢ γνωριμία τῆς, γιὰ αὐτὴ ἡ κυρία ἔχει παντρευτῆ ὡς τώρα ἐξηναδυοῦ (ἀριθ. 62) ζωντανούς ἀκόμη συζύγους, χωρίς νά πάρῃ προηγουμένως διαζύγιο ἀπὸ κανέναν !

Ἴδου τὰ γεγονότα. Ξερά, αὐθεντικά, χειροπιαστά, ὥστε νά μὴ σᾶς μείνῃ σχετικῶς ἢ παραμικρὴ ἀμφιβολία: Στις 19 Δεκεμβρίου τοῦ 1922, ἡ ἀστυνομία τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Σέφφιλδ συνέλαβε τὴν κυρία Τερέζα Βάουν, πλουσιωτάτη καί θελκτικὴ νέα, ἡλικίας μόλις εἰκοσιτεσσάρων χρόνων.

Αἰτία τῆς συλλήψεώς τῆς, ἦταν μιά μήνυσις ἐναντίον τῆς ἐπιδιγαμία, ἐκ μέρους τοῦ συζύγου τῆς Ἐρικ Βάουν, τὸν ὁποῖο πρό πέντε ἡμερῶν εἶχε παντρευτῆ. Ἀλλὰ στή δίκη πού ἀκολούθησε, ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ κατηγορουμένη ἀναγκάστηκε νά ὁμολογήσῃ τὰ ἑξῆς ἀφάνταστα: "Ὅτι ἔχει παντρευτῆ ἄλλες ἐξηναμιὰ φορές ἀκόμα, σὲ διάστημα πέντε ἐτῶν, ὅτι οἱ 61 συζυγοὶ τῆς ζοῦν ἀκόμα ὅλοι — ἄλλοι σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ἀγγλίας, μερικοὶ στή Γερμανία κι' οἱ ὑπόλοιποι στήν Νότιο Ἀφρικὴ κι' ὅτι δέν ἔχει πάρει ἀπὸ κανέναν τὸ κανονικὸ διαζύγιο !

Ἡ κυρία Βάουν, καταδικάστηκε σὲ φυλάκισι τριῶν ἐτῶν.

Σὲ ποιούς ἀνήκουν αὐτὰ τὰ δυὸ ἀνδρικό κεφάλια, τὰ ὁποῖα βλέπετε πλάι-πλάι

Ἡ κυρία Βάουν, καταδικάστηκε σὲ φυλάκισι τριῶν ἐτῶν.

Σὲ ποιούς ἀνήκουν αὐτὰ τὰ δυὸ ἀνδρικό κεφάλια, τὰ ὁποῖα βλέπετε πλάι-πλάι

στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας ;

Ἀνήκουν λοιπὸν καί τὰ δυὸ, σὸν ἴδιο ἄνθρωπο: Στὸν περίφημο Ἰάπωνα ἠθοποιὸ Μοριμότο, τὸν πῶς ξακουσμένο κωμικὸ τῆς μακρινῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς !

Πραγματικῶς, εἶνε ἀφθαστὴ ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ Μοριμότο, σὸ νά παραμορφῶνῃ σὲ σημειο ἀφάνταστο τὸ πρόσωπό του. Μὲ τὶς συσπάσεις τοῦ προσώπου του, δυσκολώτατες καί σχεδὸν ἀδύνατες γιά ἄλλον ἄνθρωπο, κατορθώνει καί δημιουργεῖ μιά καινούργια φυσιογνωμία, ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν κανονικὴ καί συνηθισμένη του.

Στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας, βλέπετε τὸν Μοριμότο νά σκεπάζῃ τὴ μύτη του καί τὰ μουστάκια του, μέ ἓνα ἀπλό, ἀλλὰ καί τόσο δύσκολο ἀνέβασμα τοῦ κάτω χεῖλους του, καί μέ μιά σύσπασι τοῦ κάτω σαγονιοῦ του!

Ἁ νεκρὸς πρόεδρος

— Πρόεδρος νεκρὸς, ἀλλὰ παρὸν διαρκῶς καί δὺς ἀψηφίτη !

Τὶ σημαίνουν, αὐτὰ τὰ αἰνιγματικὰ λόγια; Ἐξηγοῦμεθα: Κατὰ τὸ 1827, σὸ Λονδίνο, ὁ τότε διάσημος ἰατρός Ἱερεμίας Μπένθαμ ἱδρυσε τὸ κολοσσαῖο νοσοκομεῖο τοῦ «Πανεπιστημιακοῦ Κολλεγίου». Σοφὸς ἀληθινὰ ἐπιστήμων, πολυτάξιδος καί βαθύς γνώστης τῆς Λατινικῆς, Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς καί Ἀγγλικῆς, διεκρίθη ἐξαιρετικὰ τόσο ὡς ἰατρός ὅσο κι' ὡς συγγραφεύς.

Κατὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, κατελήφθη ἀπὸ βαθυτάτη κι' ἀνίατη μελαγχολία. Πέθανε σὸ 1832, κι' ὀλόκληρη ἡ Ἀγγλία τὸν πένθησε, σάν ἓναν μεγάλον ἀλτρομιστὴ καί σοφόν.

Τότε τὸ «Ἀδελφάτο», τὸ ὁποῖο διοικοῦσε τὸ νοσοκομεῖο ἐκεῖνο, ἔκανε τὰ ἑξῆς ἀλλόκοτα διαθήματα: Πρῶτον, ἀνακήρυξε τὸν μακαρίτη ἱδρυτὴ τοῦ νοσοκομείου Ἱερεμία Μπένθαμ, ὡς διαρκὴ πρόεδρον τοῦ «διοικητικοῦ ἀδελφάτου»... καί μετὰ τὸν θάνατόν του. Δεύτερον, διέταξε τὴν ταρίχευσι τοῦ νεκροῦ. Καί τρίτον, ὥρισε ὥστε ὁ νεκρὸς αὐτὸς νά κάθεται διαρκῶς στήν προεδρικὴ ἔδρα καί νά λαβαίνει μέρος σὲ ὅλες τὶς συνεδριάσεις τῶν μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

Πραγματικά, πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια, καί τὸ ψήφισμα αὐτὸ τοῦ ἀδελφάτου ἐξακολουθοῦσε νά τηρεῖται μέ ἀκρίβεια σχολαστικῆ. Ἀλλὰ τὸ ταρίχευμένο πῶμα, ἐντωμεταξὺ εἶχε ἀρχίσει νά διαλύεται ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσι.

Τέλος, ἔμεινε ὁ σκελετός. Τὸ ἀδελφάτο, πιστὸ σὸ ψήφισμά του, στερέωσε μέ σύρμα τὰ διάφορα ὀστά τοῦ σκελετοῦ. Τὰ ἐντύσε μέ τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ. Τὸ κρανίον του, τὸ τοποθέτησε μέσα σὲ μιά «γυάλα». Καί στή θέσι τοῦ κεφαλιοῦ, στερέωσε μιά κέρινη μάσκα, ἀπαράλλαχτη στὰ χαρακτηριστικὰ μέ τὸ πρόσωπο τοῦ Μπένθαμ, ὅταν ἐκεῖνος ἦταν ζωντανός.

Ἔτσι, ὁ Ἱερεμίας Μπένθαμ ἐξακολουθεῖ καί σήμερα ἀκόμη, νά προεδρεύῃ τῶν συνεδριάσεων τοῦ ἀδελφάτου, ἂν καί πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου του ἑκατὸν τέσσαρα χρόνια. Φυσικά, πραγματικῶς προεδρεύει ὁ ἀντιπρόεδρος, ὁ ὁποῖος καί διευθύνει τὶς ἐργασίες τοῦ ἀδελφάτου καί διοικεῖ τὸν τεράστιο ὄργανισμό τοῦ νοσοκομείου. Σὲ κάθε συνεδρίασι, ἐννοεῖ-

(Συνέχεια στή σελίδα 45)

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 27)

την φτώχεια που τον βασάνιζε. Έγκατεστάθη από την άλλη μεριά στο σπίτι της Ικέρτας και άρχισε να εργάζεται για λογαριασμό της στο υπερχρό της άτελιε.

Κι' αυτός ο άνθρωπος, όταν ανέκτησε το ηθικό του έκανε αληθινά αριστουργήματα. Κι' αυτή άκομα ή Ικέρτα, μ' όλη τη ζηλεια της, δέν εκρυβε τόν θαυμασμό της και σιγα-σιγά άρχισε να συμπαθή αυτόν τόν καλλιτέχνη.

Την άνοιξι ή εκθεσι της Γκέρτας εκανε μεγάλη έντύπωσι. Ο κόσμος έμενε κατάπληκτος εμπρός σ' αυτά τα έργα τέχνης και συνεχαιρε την Ικέρτα με ειλικρίνεια. Μά εκεινη φαινονταν μελαγχολική. Για πρώτη φορά στη ζωή της είχε καταλάβει τ' άκκο που είχε κάνει σ' έναν άνθρωπο. Ο Φρίτς Χόφμαν, ο φτωχός ζωγράφος είχε τσακίσει τη ζωή του και είχε αγωνισθή με την φτώχεια και τη δυστυχία έχοντας την ελπίδα ότι μιά μέρα θ' άνεγνωρίζαν την άξία του. Και ξαφνικά αυτή, ή κλέφτρα, είχε έρθει στη ζωή του για να του πάρη όλη τη δόξα του. Και τότε μετανόησε πικρά για τη διαγωγή της. Και δέν δίστασε να φωνάξη σ' όλον τόν κόσμο:

— Αυτά τα έργα δέν είνε δικά μου. Είνε του Φρίτς Χόφμαν. Τόν πλήρωσα για να εργασθί για λογαριασμό μου!

Οί άνθρωποι που θρισκονταν στην αίθουσα τα είχαν χαμένα. Αυτή ή αποκάλυψι τους άναστάτωσε. Άρχισαν να γελούν και ο πιο οιάσημος κριτικός έσπευσε να πλησιάση την Γκέρτα με συμπόνια και να της πη μ' εύγένεια.

— Είσαστε πειά πολύ ενδοξη, ώστε να μη μπορήτε να μάς κάνετε να σάς πιστέψουμε. Έλάτε, έγκαταλείψατε, επί τέλους, αυτήν την άδικαιολόγητη σεμνότητά σας. Ένας καλός καλλιτέχνης πρέπει να μην ντρέπετε ν' άναγνωρίζη ως καλό τ' όργο του. Σ' άς συνιστώ μόνο ν' άναπαυθίτε λίγο γιατί ή κούρασι των τελευταίων μηνών σ' άς έχει τσακίσει τα νευρα και σ' άς κάνει να λέτε ένα σωρό άκατάληπτα πράγματα. Όσο για τόν Φρίτς Χόφμαν, αυτός είνε ένας μέτριος καλλιτέχνης που δέν άξιζει να θέλετε να τόν κάνετε οιάσημο, έστω κι' αν είσαστε έρωτευμένη μαζύ του.

Και φιλώντας τ' ό χέρι της έφυγε από την εκθεσι για να γράψη έναν νέο ύμνο προς αυτήν την τόσο νέα μά και την τόσο διάσημη καλλιτέχνη. Και ή Γκέρτα γύρισε στο σπίτι της με σκυμμένο τ' ό κεφάλι από την ντροπή. Δέν θά μπορούσε πειά να άντικρύση τόν άτυχο Χόφμαν. Ήταν μιά κλέφτρα, μιά κλέφτρα που του είχε κλέψει τη δόξα του και την καρδιά του.

Και δέν ήσυχασε από τις τύψεις της παρά μόνο, όταν τόν παντρεύθηκε.

ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΝΤΟΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

Φερνέρ - Σκουαίρ, του εδωσε εκεί πέρα να μυρίση μιά φορεσιά του μικρού Στέφενσον και κατόπιν τόν άφησε ελεύθερο. Ο Ρόπ άρχισε άνήσυχος να μυρίζη τριγύρω τ' ό χώμα και να περιφέρεται διαρκώς στο ίδιο μέρος, χωρίς να μπορή ν' ακολουθήση με την όσφρησι κανένα ίχνος. Έπειτα σιγα-σιγά άρχισε να προχωρή με μεγάλη ώστόσο δυσκολία, ξαναγυρίζοντας στα θήματά του ώσπου στο τέλος ανέκαλυψε κάποιο ίχνος κι' άρχισε να τ' ό παρακολουθή γαυγίζοντας χαρούμενα. Ο Τζέραλντ Ιιώγκ και οι άλλοι άστυνομικοί τόν παρακολούθησαν και τόν είδαν κατάπληκτοι να μπαίνει ύστερ' από λίγη ώρα σ' ένα μικρό σπίτι της Λίμμεν - Στρήτ, που θρισκονταν δυό περίπου συνοικίες πιο πέρα από τ' ό Γκόθερνερ - Σκουαίρ. Σ' αυτό τ' ό μικρό σπίτι καθόταν μιά παράξενη γυναίκα, ή Φερνάντ Σίκελ, που ζούσε από τα μικρά εισοδήματα της πατρικής περιουσίας της. Ήταν μιά μισότρελλη γεροντοκόρη, που άγαπούσε με πάθος τα μικρά παιδιά. Ο Ρόπ λοιπόν ώρμησε μέσα στο σπίτι της άνέθηκε στο δεύτερο πάτωμα και στάθηκε γαυγίζοντας μπροστά στην κλειστή πόρτα ενός δωματίου. Οί άστυνομικοί, χωρίς πολλές διατυπώσεις την άνοιξαν άμέσως, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της γεροντοκόρης και θρέθηκαν κατάπληκτοι μπροστά στο χαμένο γυιό του Τζών Στέφενσον!... Ο μικρούλης καθόταν ήσυχος κάτω στο πάτωμα κι' έπαιζε μ' έναν ήλεκτρικό σιδηρόδρομο που του είχε χαρίσει ή Φερνάντ Σίκελ!... Τι είχε συμβή τώρα; Άπλούστατα ή μισότρελλη γεροντοκόρη είχε άπαγάγει τόν μικρό Στέφενσον, χωρίς να ξέρη ποιανού ήταν παιδί, με τόν σκοπό να τ' ό υίοθετήση! Κανείς λοιπόν δέν θά μπορούσε ν' άνακαλύψη τί είχε άπογίνει ο μικρός ήρωας αυτής της περιπετειάς, αν δέν επενέβαινε ή εκπληκτική όσφρησις του Ρόπ!...

Αυτά είνε τα πιο χαρακτηριστικά κατορθώματα των άστυνομικών σκύλων της Νέας Υόρκης κι' από αυτά μπορει κανείς να καταλάβη πόσο είνε πολύτιμοι συνεργάτες των ντέτεκτιβ οι άλλοι Μπόμπηδες και Ρόπ των Άστυνομιών του Παλαιού και του Νέου Κόσμου.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 22)

μύτη του, τ' ό ένα χέρι του ή τ' ό ένα πόδι του!... Η σύλληψις λοιπόν του ληστάρχου αυτού λύτρωνε την έπαρχία από ένα καταθλιπτικό έφιάλη.

— Έτσι, έτοιμαζόμουν να γυρίσω στο σπίτι μου, όταν ξεαφνα, μπροστά στο άστυνομικό τμήμα, είδα μιά φρικώδη σκηνή που δέν θά μπορέσω να την ξεχάσω ποτέ μου. Ένας από τους στρατιώτες άρπαξε από τα μαλλιά τόν Χό-Λιν-Τσάνγκ και στηρίζοντας τ' ό πιστόλι του στον κρόταφο του άρχιληστού, του τίνανε τα μυαλά στον άέρα. Έπειτα, με άπάθεια, έβγαλε στη δημοπρασία τα ρούχα του νεκρού: τις μπότες του, τη στρατιωτική στολή του, τ' ό πουκάμισό του, τη ζώνη του.

— «Ι—πάν — κουέν — τσιέν : φώναζε δείχνοντας την ταμπάκiera του. «Μισό δολλάριο!...»

Κ' οι άλλοι Κινέζοι μάλλοναν ποιός θά πρόφταινε ν' άγοράση ένα «ένθύμιο» του Χό - Λιν - Τσάνγκ.

Όταν τέλος άπογυμνώθηκε ο αίμόφυρτος νεκρός, οι στρατιώται άρχισαν να μοιράζουν στον κόσμο τις σάρκες του. Ένας από αυτούς έκοβε κομμάτια από την καρδιά του κι' ένας άλλος από τ' ό σηκότι του. Κι' έπειτα τα πουλούσαν σ' εκείνον που προσέφερε περισότερα. Τ' ό περίεργο τώρα είνε ότι οι Κινέζοι εκαναν σαν τρελλοί για τις σάρκες του άρχιληστού και τις καταβρόχθιζαν ετσι ώμές επί τόπου! Τ' ό θέαμα αυτό ήταν άπαισιο, ανατριχιαστικό:

— Μά γιατί τρώνε έτσι τις σάρκες του ληστού; ρώτησα τόν άστυνόμο.

— Εκείνος σήκωσε τους ώμους του άδιάφορα, στενοχωρημένος.

— Προλήψεις του λαού... μου άπάντησε. Νομίζουν πως όταν θά φάνε ένα κομμάτι από την καρδιά ή τ' ό σηκότι του Χό-Λιν - Τσάνγκ θά γίνουν έξυπνοι κι' άτρομητοί σαν κι' αυτόν!...

Μά την αλήθεια, ποτέ μου δέν θά μπορούσα να φαντασθώ ότι ένας Κινέζος λήσταρχος θά είχε τόσο παράξενο τέλος.

ΔΟΚΤΩΡ ΑΛΜΠΕΡ ΖΕΡΒΑΙ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 26)

σου άρέσει, να...

— ... Ναι, μου άρέσει να ξαναγυρνάω στην παλιά εκείνη και καλή εποχή! οιακόπτεη ή Κοκό, άποφασιστικά. Μου άρέσει να με ξαναλένε Μαργαρίτα... Μου άρέσει ένας σύζυγος σοβαρός, γλυκός, άφωσιωμένος σε μένα κι' όχι ένας δανδής θεότρελλος, που να σεχωρίζη στα υαλόνια, έτοιμος να ρουφηχθή σαν καραμελλά απ' την πρώτη χτυπητή καλλονή, ή όποια θά τέν λαχταρήση... Μου άρέσουν οι χοροί, αλλά όχι πειά τα ταγκό και η ρούμπες και τα φόξ - τροτ, μά τα θάλς, ή μαζούρκες, ή καόρίλλιες, οι λανσιέδες... Συχαίνομαι τις τζάζ-μπάντ που με ζαλίζουν, και τα «παράσιτα» των ραδιοφώνων που με ξεκουφαίνουν... Συχαίνομαι τους νέγρους, τις μπανάνες, τις χαθάγιες, τα «γκέρλς», τα ξεβρωτικά ζενύχτια στα δήθεν κοσμικά κέντρα, που είνε στην πραγματικότητα κέντρα έκτραχλητισμού... Και ποθώ μιά ήσυχη οικογενειακή ζωή, με τόν άνδρα μου, με τα παιδιά μου, με τ' ό άπαλό και ξεκουραστικό γραμμόφωνό μου, με τ' ό σκυλάκι μου, με τη γατούλα μου, με την κουζίνα μου!... Ναι, άηδίασα πειά αυτή την κοινωνική ξεραίλα, τη γεμάτη από θορύβους, από έκνευρισμό, από ύποκρισία, κι' από πιθηκισμούς, και ποθώ να...

— Ποθής να π' άς σε μιά έρημο για να ζήσης, χειρότερη από άσκητής, χειρότερη κι' από καλογρηά! διακόπτεη με τη σειρά της τώρα κ' ή Μαντώ, κατάπληκτη άφάνταστα, και σχεδόν άγανακτισμένη.

Μά ή Κοκό — ή Μαργαρίτα — δίχως να έπηρεασθή καθόλου, μουμουρίζει με νοσταλγία πικρή, σαν να ξέρη πόσο άπραγματοποιήτα είνε στον κύκλο της τα παραπάνω όνειρά της:

— Μακάρι να πήγαινε στην έρημο!... Κ' ή Σαχάρα άκόμη, έχει κι' αυτή όάσεις ζηλευτές, ενώ ή κοινωνία μας πλημμυρίζει από άσχήμιες κι' από προστυχίες!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

ται διαβάζοντας τόν κατάλογο των μελών του άδελφάτου, φωνάζει και τ' ό όνομα του νεκρού προέδρου. Και τότε, ένας απ' τα άλλα μέλη, άπαντάει στερεότυπα:

— Παρών ο πρόεδρος μας, αλλά χωρίς δικαίωμα χρήσεως της ψήφου του!

Στη σχετική εικόνα μας, βλέπετε τόν σκελετό του Μπένθαμ, ντυμένον με τ' ό κοστούμι του της εποχής εκείνης, ενώ τ' ό κρανίου του θρισκεται σε μιά «γυάλα» άνάμεσα στα πόδια του.